

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ RAFAEL SABATINI

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ

(Έπεισόδιο απ' τη ζωή της αυτοκρατειράς Μεγάλης Αικατερίνης της Ρωσίας)

ΑΝΟΙΞΙ το 1762... Ζύγωναν μεσάνυχτα, μιά και πρόβαλε από το δάσος που περιεστράγγιζε την ανατολική θάλασσά του 'Ορανεϊνάοι — και πλησίασε προφυλακτικά προς τα κάγκελλα του κήπου της. Τα δασκάλια με νεανική σελιτάδα, βρόθησαν στον ήλιο, και άρχισε να γλυσταίει προφυλακτικά προς το μέρος μιας μικρής πότας.

Ξαγνήλα όμως σαν να φέρωσαν από το ζω-νιά, βγήκε πελώρια σωματοφύλακας κάλωσαν τη σκιά αυτή. Ήταν ένα, νεαρός, ψηλός, κομψός και χροϊογαλλός εισαγμένος — όπως φανόταν στο φως του φαναριού ενός από τους σωματο-φύλακες — τυλιγμένος σε μαύρο μανδύα.

Άγλα λεπτά της ώρας άργότερα, ο στρατηγός Μπρόκφορντ, γενναίος διοικητής του 'Ορανεϊνάοι, ξεκίνησε απότομα ακολουθώντας χροϊήματα στην πόδα της κρεββατοκάμαρας του.

— Πού είνε, τέτοια ώρα ; μουγγρίζει ο στρατηγός ένοχλημένος. — Έξοχότατε, ξεκινήστε !... Είμαι ο άξιωματικός της υπηρεσίας!... Πίσωσε έναν ήπατο!

Ή στρατηγός περάστηκε από το κρεβάτι του, ντύθηκε διασπάζει, πήγε στο γραφείο του, και διάστειε να τον παρουσιάσουν τόν ήπατο. — Άλλά μάλει αντίκρισε τόν νεαρό και χροϊογαλλό έκείνο εισαγμένο, άνοιξε διάπλατα τα μάτια τόν από κατάληξη, και φώναξε:

— Πώς ;... Έσάς έπισαν, έξοχότατε ;... Και τι ζητούσατε μέσα στον κήπο της επαύλειος, στην όποια μένει η Άυτοά Αυτοκρατορική Ύψηλότατη ο μέγας δοξέ γυνάικας, έπισής της Ρωσίας, Πέτρος ;...

— Ή νεαρός εισαγμένος, έλευθέρως τόμα στις κινήσεις του — γιατί ο στρατηγός έπαυαν να τόν κροϊούει, μάλει άκουσαν τόν τίτλο τού ός «Έξοχότατος» — άναίστησας τούς όμοιους τόν διά-φορα. Καί με έρωτικό χαμόγελο, άπάντησε :

— Έξοχότατε, ήθα έβαν περίπατο ως έδω, γιά να πάρω τόν άέρα μου !

— Ο στρατηγός Μπρόκφορντ δέχθηκε τα μυστικά τού από κροϊό θεμά. Καί με φωνή άσπληρη ξανα-πε :

— Η έξοχότη σας άσπεινείται σε ποιά ακατά-ληδες στιγμές !... Έσείς, ο κόμης Στανιόλοφ, Πο-νατόφορα - Τσαρτορίσκι, μεγαίτια και προσθεντής της Πολωνίας, στα άνακτορα της Ρωσίας, πα-στρίκατε σαν άλητης τέτοια ώρα στον κήπο της επαύ-λειος τού μεγάλου δοξέ και κροϊού μου !... Πρέ-πει να έχετε ποιά τσιπέ, έξοχότατε, γιά να άσπει-νέστε άσπληρη, ύστερα απ' έλ' αϊτά !... Όμολογή-στε τουλάχιστον, τι ζητούσατε έδω :

— ήθα να πάρω τόν άέρα μου ! Ξαναπε ο λαμ-πρός έκείνος εισαγμένος σαρκαστικά.

— Όπως θέλετε, έξοχότατε ! μουγγρίζει ο Μπρό-κφορντ άναπόνοια, άνασπρόκινοντας τούς όμοιους τού Έγώ θα έλεόσπηση τόμα την αυτασπαροχή Ύψη-λότατη του, και έξηρηθήτε μόνος έας μεθύ του !

Άγλας στιγμές άργότερα, ο στρατηγός χροϊούσε τόν ήπατο ένω, μεγάλου δοματίου της επαύλειος, τού μόνου φορημένου άκόμη Η θραγγιά φωνές ένω μεθυσμένου ά κοιμώοντοσαν από μέσα, στις όποιες άπαντοίως ποτε-ποτε τού άρμονικό αλλά άδεδωτο γέλιο μιας γυνάικας, έπισής μεθυσμένης:

— Πούδ δειλόμοι μ' ένοχλεί τέτοια ώρα ; άσπρίστηκε από μέσα βραχνή η φωνή τού μεθυσμένου Έυαρδός !...

— Άς με συγχωρήσει, η Αυτοκρατορική Ύψηλότατη Σας ! ψιθύρισε ο στρατηγός κόνοντας μιά βαθειά ύπόκληση στον μεγάλο δοΐκα και διάδοχο της Ρωσίας Πέτρο, Άλλά οι στρατιώτα που συνέλαβαν πρό άλλοιαν στον κήπο ένα άποιο, τού όποιο μόνη η Ύψηλότατη Σας είνε άρ-μοδια να άνασπρή :

Κλωνόμενος από τού μεθυστου ο μέγας δοξέ, άνασπρόκινε απ' την πολυθρόνα του, Κιτάζεε έξωμώμος την άσπλη μορφή τού ώραιο ύπαταίτου, και φώναξε βραχνά :

— Μά την κόλαση, έσύ έσαι, Πονατόφορα !... Καί τι δαιμόνια ζη-τούσατε, μεσάνυχτα στον κήπο μου ;

— Ύψηλότατε, ήθα να πάρω τόν άέρα μου ! Ξαναπε έκείνος, με τόν ίδιο σαρκασμό και με τήν ίδια άδαιοφρονα.

Γέλια, ξεροκατά εϊθύμιας, και χροϊάες βλαστήμιες άγύθαν από τού στήμα τού Ρώστου διάδοχό. Κροϊώνοντα τα πλευρά του και κροϊόταν-τας τή σπίνθηρο των όργων τόν και έρωμένη τού κόμμοσα Βορδόν-τοφ, ξεφώνιζε γελώντας άσυγκράτητα :

— Στην πίστα μου, είνε άσπεις ο Πονατόφορα !... Μά τίς καίπα-νες της «Παναγίας τού Καζάν», φάινεται πως δεν θα μάθοιμο ποτέ μια, τ' άδούδο ήθε να κίνη, τέτοια ώρα, στην επαύλι μου !... Καί με τού κροϊού μου άκόμη να τόν δερνω, αϊτός δέν...

— Ύψηλότατε, προξέστε ! τόν διοικητή ο Πονατόφορα, σαρφά-νοντας τα φρύδια τού, έβλιν έπίσημη προσθεντής τού κέατους μου έδω !... Καί η Μεγαλειότη της, η αυτοκρατειρά Έλισάβετ και θεία σας, δέν θα άνασπρή ποτέ τις διαβόητες σας άπένοια άτυποσώπου

έξνης δυνάμεις !

— Θα μου πείτε, τι ζητατε έδω ; διεκροϊε ο μέγας δοξέ, μήν προ-σέχοντας καθόλου στα άπειλητικά λόγια τού Πολωνού ύπαταίτου. Τότε, η κόμμοσα Βοροντοσφ σπρόσπρη, κλωνισμένη κ' αϊθή από την άνατοσία. Όμοισότη αλλά με χροϊάες σφεδρη χαραιοσπριτικά κ' αϊθή, πασίνγοσθη γιά τήν κινική άναδεία της και γιά τα όργιά της με τόν ήψηλό φίλο της, άπώσσε τού χροϊ της και φώναξε :

Μά δέν καταλάβαινε, Ύψηλότατε, τι θέλει έδω η έξοχότη του ;... Χίλιες φορές σας τού είπα, ότι είνε ο έπίσημος έρωσής της Ύψηλό-τατης σφύγου σας Αικατερίνης ! Κ' άπώς, άπώσπρητα, ήθε να τήν δη !... Αείτετε άσπληρη καιρό από τήν Πετρούπολι και ο κόμης — με τού διοχο του — λαχτάροσε τήν άγατημένη του !

— Χαχαχά !... Χαχαχά !... Ξέσπασε σε κωνογόρια γέλια ο άποκρί-νομενος μέγας δοξέ. Καϊώς ήθε; λοιπόν, κόμμη !... Κάσο στο τραπέ-ζι μας !... Θα ξεκινήσο και τή γυνάικα μου να σού κροϊή σπινθηροσφ, και θα φάμε έδω κ' οι τέσσερες, γελώντας ως τού πρωί !...

Και γνέφοντας αίσθητά στον έξωμώμο στρατηγό Μπρόκφορντ, τόν έδωσσε από τού δοματίου. Πήγε κόνοντας στην κρεββατοκάμαρα της με-γάλης δοΐκας Αικατερίνης, σφύγου του, και τήν έστειλε με ά-πειρες βλαστήμιες και σαρκασμούς. Τραβόντας τήν ύστερα από τού χροϊ, τραυματημένη, άσπιδιμένη, και κατάληξη, τήν έφερε στο δομα-τίο έκείνο, όπου περιόκατε ο έρωσής της και η έρωμένη της...

Κ' έτσι συνετήρισε τού όργιώδες και πρωτοφανές έπίση έκείνο γλέντι, ός τή χαρογηή.

Ανά ήμέρες άργότερα, η αυτοκρατειρά Έλισάβετ, μαθαίνοντας τα πρωτόκατονα έκείνα γεγονότα, έξέθρισε στη Σιδηρία τήν κόμμοσα Βο-ροντοσφ. Συγγροχόνος κόνεσε στην Πετρούπολι τόν άνευρηό και διάδο-χό της μαζί με τή γυνάικα του, γιά να τούς έπισπρή καλτέρομα.

Κ' έδωσε με τρώτο στον Πονατόφορα να καταλήξη, ότι τής ήταν πιά άνεπαθήσιμος στην Αθή της !... Ο Πονατό-φορα, άπαρηγόρητος, άναγκάστηκε να ύποάβλη τήν κροϊήσπ του, στην Πολωνική Διατα...

Σέ άγλας μέρες άργότερα, κόνοντας Ξενοδοσίο μόνου τού γιά τού Παρίσι, έπειδή ήταν άνεπαθήσιμος, τόμα στη Ρωσία, όσο και στην πατρίδα τού Πολω-νίας...

Η Μεγάλη Αικατερίνη

Καλοκαίρι τού ίδιου έτους 1762.

Η αυτοκρατειρά Έλισάβετ πέθανε. Ο μέγας δοξέ Πέτρος, άνακροϊητής τούς Ρωσών τόν Ρωσ-σιών. Η πρώτη τού δοΐκα τότε ήταν ν' άνακαλή-ση από τήν έξορία τήν έρωμένη τού Βοροντοσφ, να ξεναορήσει τα παλιά όργιά του, και να καταδείξη τού άμωσπόμενος — αλλά και ύποχροσπόμενος — σπινθηροσφ της μεγάλης θείας του.

Η νέα τσάρικα Αικατερίνη, δραστηρία και φιλό-δοξη, καθώς ήταν δέν κομώον άπομοκαζή άνάνο στον ύπερλαμφο θρόνο της. Μισούσε τόν άναίο σύ-ζυγό της και με τόν κωνογόιο φίλο της, τού Γρη-γόριο Όρλώφ, ένα άποσπαστικό και γιγαντοσμο άξιωματούχο τής φρονηές της, σπινθηροσφ έναντιον τού.

Ο Όρλώφ σπινθηροσφ και με τούς άλλους ά-δειλόρους του, με τόν πρωθυπουργό Μπρωτοσφ και με τόν πρίγκιπα Πάνιν, κ' άποκάσπαν να δολοφονήσουν τόν αυτοκρατειρά Πέτρο !

Έτσι μιά νύχτα, ένώ η Αικατερίνη μάλεισε με τή κωρία της Τι-μότη της παρακώμοσα Ντσοσφ, η πόδα της κρεββατοκάμαρας της άνοιξε κ' ο Όρλώφ μπήκε μέσα.

— Μεγαλειότη, τής είπε αλλά η Άυτοά Μεγαλειότης ο αυτοκρά-τορας ΠΕΤΡΟΣ από κωλοκόποτους !... Έξοχια τή στιγμή αϊθή απ' τή Ρόφα, όπον η Μεγαλειότη τού έμεγε προσπρήσ ;!

Πήθανε ο αυτοκράτορας !... Ο αϊκίνο μου !... ψιθύρισε με τρομέ-μενη φωνή η Αικατερίνη. Είσα δίδωσα, Γρηγόρη !

—ΒΕΒΛΙΟΥΤΟΣ, Μεγαλειότη !... άποκροϊή με σπινθη από-θρα ο Γρηγόριος Όρλώφ. Ίδοί σπεις τόμα, τσάρικα Πασών τόν Ρωσ-σιών !

Τού βράδυ της έπομένης τής στέψους, ο ίδιος γιγαντοσμο άξιω-ματικός γ' ύποσπασσε κροϊά και με τού μεσάνυχτα, στην κρ-θβατοκάμαρα τής πανόσπρης κωρίας και έρωμένης του...

Γρηγόρη, σ' εδωχαστώ ! ψιθύρισε έκείνη, κιντίζοντάς τον με λατρεία. Μ' άπέσπασε στον λαμπρότερο θρόνο της Θεωσιμένης, και με έκανε πανόσπρη !... Ζήτησε μ' ό θέλεις να κίνο κ' έγώ θά σένα !

— Να πείσης στην άγκαλιά μου ! τής άπάντησε τραχιά ο λογόλοξ έκείνος γίγας και τήν έσφιξε με λαχτάρα μέσα στα στίβαρά μπράτσα του.

Τήν είδε όμοις σκελιτή... Τού φαρδύ μέτωπο τής μεγαλοσφύς όσο και φιλόδοξη έκείνη αυτοκρατειρά, φυνίεσε κροϊφών κ' ένοχλητικώον σπώσμεον τού αλλόθωμου... Καί τα φίλιά της δέν ήσαν τόσο θεμαί, όσο τα ποδοσφ έκείνου.

— Μά τι έχεις λοιπόν ; τής είπε σε μιά στιγμή ο Όρλώφ, με τρώ (Η συνέχεια εις τήν σελίδα 1470)

ΘΥΣΙΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1443)

ρόδες του χτυπούσαν κιόλας τα νερά, που άφριζαν και σπιθίθρες κόκκινες έφευγαν από την καπνοδόχο του, ανάμεσα από τους καπνούς.

Ένα σωρό βάρκες έφερναν ακόμα στο βατόρι τους καθυστερημένους επίβιατες και μιά γόνδολα, που πέρασε δίπλα από τη δική μας, πλεύρισε σ' αυτό. Ένας άνδρας και μιά γυναίκα βγήκαν τότε από αυτή κι' ανέβηκαν γοργά τη σκάλα του πλοίου, το όπιο, μόλις αυτοί βράστησαν στο κατάρτωμα, ξεκίνησαν άμέσως. Σε μιά στιγμή το ζευγάρι αυτό έσκυψε από την κωπησατή και κύτταξε τους άφρους που άφηνε πίσω του το βατόρι. Έγώ τότε έβγαλα μιά κραυγή καταπληξέως: 'Αναγνώρισα στο ζευγάρι αυτό την 'Ιουλίττα και το Λεώνη!

Μου φαινόταν πώς έβλεπα όνειρο!...

Έτριψα τα μάτια μου με το χέρι μου και, δείχνοντας με το άλλο χέρι το ζευγάρι στο Κριστοφόνο, τόν ρώτησα:

—Αυτός εκεί ο κύριος δεν είναι ο βαρώνος Λέων Λεώνης;

—Μάλιστα, έσοχώτατε, μου άποκρίθηκε.

Έβγαλα τότε μιά φριχτή βλαστημία και άπευθυνόμενος πάλι προς τον γονδολιέρη τόν ρώτησα:

—Τότε ποιάς ήταν αυτές που πήγαμε χτές το βράδυ με τη γόνδολά μας στο Λίντο;

—Α! Αυτός ήταν ο Βενετός μαρκήσιος Λορέντζο, ο πιό στενός φίλος του Λεώνη!...

Τότε μόνο κατάλαβα τι είχε συμβή. Ο Λορέντζο είχε πάρει την έπιστολή μου και, κρύβοντάς την από το Λεώνη, θέλησε να τον άντικαταστήσει στο ραντεβού του με την έταίρα. Μά πλήρωσε την μικρή αυτή άταμία με τη ζωή του.

Από τότε δεν ξανάκουσα να γίνεται λόγος ούτε για το Λεώνη, ούτε για την 'Ιουλίττα.

ΤΕΛΟΣ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1466)

ζειν περιπάτια.

—Ο Πονατίφσκι! μουμιούρισε ή Αικατερίνη, με διασταυρωτή φωνή. Ξέρεις!... Κάποτε σου όμολόγησα τις σχέσεις μου μαζί του!... Και τώρα με άπειλει!... Όθλι να μ' εκδώσει... Έλαβα έπιστολή του σήμερα!... Ζητάει να τον δεχθώ ως προσκεκλητή, για να θρίσκει κοντά μου!... Άλλοιώς, άν δεν δεχθώ, θα δημοσιεύσει — ο άνδρας — τις έρωτικές έπιστολές που του έστειλα κάποτε!... Καταλαβαίνεις τώρα, Γρηγόρη;... Το σκάνδαλο θα είναι μεγάλο!... Τι με συμβουλεύεις, έσύ, που μ' έκανες αίτοκράτορα!... Πώς να τον ξεφορτωθώ;

— Όθλιες για ΠΙΕΘΑΝΗ κι' αυτός από κωλοκατόνους; εώτησε ξερά ο Όρλωφ, με πρόσωπο σιγνά συννεφιασμένο.

—Ω, όχι!... τραύλιζε εκείνη τροχιαγμένη. Όχι ΑΛΛΟ αίμα!...

— Τότε... τότε κάνε τον βασιλιά της Πολωνίας! μουμιούρισε ή Όρλωφ. Έτσι θα σωθείς και θα τον ξεφορτωθείς όριστικά!

Κι' ο Στανίσλαος Πονατίφσκι, χωρίς στην έπιβολή της αυτοκρατορίας στους Πολωνούς εσαυτοίσις, φόρεσε στο κεφάλι του το στέμματα της πατρίδος του, ως αντίλλαγμα μερικών έρωτικών έπιστολών, που του έστειλε κάποτε ή Αικατερίνη.

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ ΣΤΗΝ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1464)

ζουν όστόσο και μαύροι, που δέχονται μόνοι τους να μιά ακολουθήσουν ή να μιά πουλήσουν τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους. Μά αυτό είναι πολύ λίγο. Συνήθως το έμποριο των σκλάβων γίνεται με τον τρόπο που σου διηγήθηκα.

Ο Άχμετ Μπέν Σελίμ προσάβησε κάποτε να με παρασύρει σ' ένα τέτοιο ταξίδι. Στην άρχη όμολογώ ότι διάστημα 'Επειτα όμως ή περιέργεια μ' έκανε να δεχθώ την πρότασί του κι' έγινε έμπορος σκλάβων και πούλησα μάλιστα από καλή τιμή το εμάτορμά μου στους πλούσιους κτηματίες της 'Αδς 'Αμπέμα.

Καθώς βλέπετε, ή δουλειά μου εξακολουθεί και σήμερα, όπως και στην έποχή των περσιτών, να διενεργείται ελεύθερα στις χώρες της Μάυρης 'Ηπειρου. Είναι κι' αυτή μά άγίαρτερη πληγή της, ή όποια ποτέ δεν θά έπουλωθή, γιατί ό μαύρος δεν θά θέλησουν ποτέ να γίνουν άνθρωποι!..

XENPY NTE MANΦPENT

ΚΑΛΟΣ ΕΙΝΑΙ, ΑΛΛΑ...

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1436)

Μέ άπορία ή Ρόζη είδε τον νέο να κάνει κάποιο μορφασμό, σάν να ήθελε να γελάσει.

— Άκουσε εδώ, κοπέλλα μου, είτε αούτηρά. Δεν ξέρω αν άντιλαμβάνεσαι ότι μ' αυτό που κάνεις, με προκαλείς να σε άπολύσω από την ύπηρεσία σου;

Η Ρόζη έγινε κατακόκκινη. Είχε θυμώσει τρομερά και νευριασμένη είπε:

—Ω, έτσι, έ; Κι' άν εξαφανιά εμπίχα τις φωνές; 'Αν ξεφώνιζα ότι θέλησες να με φιλήσες και έφευγα τρέχοντας και μ' έβλεπε ό νυχτοφύλακας, δεν μου λές τί ιδέα θά σχημάτιζε για σενα ή νέα πελατεία σου, όταν θά μάθαινε το περιστατικό;

—Δεν θά διάταζα να σε μπασώσω, αν έπιχειρούσες να κάνης αυτό το πράγμα, είτε ό νέος και συνοφρωώθηκε.

—Κι' άν το εκανες αυτό, άπάντησε ή Ρόζα μ' άναιδεια—ύφωντας τη φωνή της—θά σε καθηγγελα, θά σε πήγαινα στον εισαγγελέα και, μά την αλήθεια, δεν ξέρω τί άποτέλεσμα θά είχε αυτό για το μέλλον σου!

Έκείνη τη στιγμή μιά άλλη φωνή, γλυκειά και συμπαθητική, άκούστηκε στο δωμάτιο.

—Ετσι λοιπόν, Ρόζη, βλέπω ότι έμαθες μερικά νομικά στο γραφείο του Μίστερ Μάκ-Κλιντοκ.

Μέ λύσσα ή Ρόζη κύτταξε την Μίς Ντόνλοπ και άγρια ρώτησε:

—Εσύ τί γυρεύεις τέτοια ώρα εδώ;

—'Ηρθα να πάρω τόν Πήτερ, για να πάμε στο σπίτι μας.

—Νά... πάτε... στο σπίτι σας; τραύλιζε ή Ρόζη χλωμιάζοντας. Άλλά άμέσως πρόσθεσε έπιθετική πάλι: "Ωστε σ' όφέλησαν τά μαθημάτά μου και θέλησες να τά εφαρμόσης, έ; Μου τόν πήρες λοιπόν, και!...

Η Μίς Ντόνλοπ χαμογέλασε και κούνησε άρηπτικά το κεφάλι της.

—Όχι, δεν σε μμηθήκα, δεν όπηρεξε λόγος. Βλέπεις έγώ παντρεύτηκα μαζί του προτού άνοιξη καν δικό του γραφείο, προτού άδριμάσει, όπως είπες κάποτε. Έγώ όπηρεξα, όπως είπες, «ή σούντροφος τών νεανικών άγώνων».

—Ώστε, είτε ή Ρόζη, κυττάζοντας τον Πήτερ με παράπονο, την έφερες εδώ για να μ' έπιβλέπη;

—Μή γίνεσαι κακιά, Ρόζη, είτε ό νέος συγκαταβατικά. Όταν πρωτοάνοιξα το γραφείο μου, ή Σάλλυ εργαζόταν σε άλλο γραφείο για να μπορώ να πληρώω το μισθό που με το μισθό που έπαρνε. Όταν μου χρειάστηκε δεύτερη όπάλληλος και δεν είχα τά μέσα να την πληρώσω, ή Σάλλυ ήρθε εδώ. Σε ήφθηκα ότι δεν θάταν φρόνιμο να ζέρουν ό πελάτες μου ότι ή γυαλικά μου εργαζόταν σε όπάλληλος από γραφείο του άνδρός της.

—Έγώ φεύγω! Δεν μπορώ πια να εργατώ εδώ, είτε ή Ρόζη άποφασιστικά.

—Αυτό μ' εύχαριστεί, Ρόζη, είτε ή Σάλλυ με γλυκύτητα, ενώ περνούσε με τρυφερότητα το χέρι της στο μπράτσο του άνδρός της, γιατί στο έξης δεν θά εργαζόμαι από γραφείο του και δεν θά ήθελα να έχη κοντά του μιά γυναίκα σάν έσένα... Είσαι έτοιμος, Πήτερ; Πηγαίνουμε λοιπόν, άγαπημένο μου!...

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1437)

ματα που έστειλε ό Μοντεναίο, υπέθεσαν ν' άγοράσουν λίγο κόκ. Μά ή κατάσταση του ποιητού έπιδεινώθηκε ξαφνικά. Έκτός από τ' ήλλα έπαθε μιά πνευματική συμφορά. Στις 7 'Ιανουαρίου το άπνευμα, τον μετάλαβαν. Τη νύχτα, ό έτοιμόθάνατος παραληρούσε και ήθελε να σηκωθεί. Ή Εθηνία, που τον περιέταζε, τον έμπούδισε. Έπειτα ή ύμωση, τον έβρισε και στο τέλος τον έγκατέλειψε, για να πάη να πη στην ηςτανική ταβέρνα.

Ο Βερλαίν έμεινε μόνος, μόνος με το πορτραίτο του πατέρα του, που κειμόταν στον τοίχο. Το πορτραίτο αυτό είχε γ'να σωρή τρυφινές τρύπες, γιατί, σπάν, όταν ό ποιητής ξαναγύριζε μεθυσμένος, τα έβαζε με τόν πεθαμένο πατέρα του για τί τον γέννησε και κάποτε, σόν παρζούμο της μανίας του, τριπιδούσε το μοσαμά το πορτραίτου του, με τη σπείζένα μύτη του μπαστουμού του. Μά κάποιο άλλο χέρι όδηγούσε φαίνεται στις στιγμές έκείνες, το βέβη'ο χέρι του γιού κι' έτσι τί χυλωματά του πετάναισιν μόνο το ζωογενή φόντο του πορτραίτου και ή τρύπες είχαν σχηματίσει γ'άτι σάν φωτοστέφανο γύρω από το σελήσιμο κεφάλι.

Την άλλη μέρα, τα χαράματα, ό Βερλαίν βροθέθηκε νεκρός, όλογυμνος, επάνω στο πάτωμα, μισροτά σ' αυτό το πορτραίτο.

ΤΕΛΟΣ